

ἄφνιδα ἐπίρρ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄφνιδος ἢ κατὰ μεταπλασμόν ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἄφνίδια.

Ἄφνίδια, ὁ ἰδ.: Ἄφνιδ' ἄφνιδα μοῦ ξετρυνώνει· μοῦ παρουσιάστηκε κττ.

ἄφνιδι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄφνίδιος.

Αἰφνίδιον κακόν, αἰφνίδιος συμφορά: Νὰ τὸν εὔρη τ' ἄφνιδι! (ἀρά). Συνών. ἄφνίδιο (ἰδ. ἄφνίδιος 2).

ἄφνίδια ἐπίρρ. πολλαχ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἄφνίδια.

Αἰφνης, ἐξαίφνης: Ἄφνιδια φάνηκε πολλαχ. || Ἄσμ.

Ἄ βῶ καὶ γιὰ τὰ μάθια τση, μέσα λαλοῦν παιγνίδια,

τὸ νοῦ μου καὶ τὸ λοῖσμός μὲ πῆρασιν ἄφνιδια

Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 4759 (ἐκδ. JSchmitt) «ἐφανερώθησαν ἐκεῖνοι οἱ Φράγχοι ἄφνιδια». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄπαξ 4, ἀρπάζω Α1 γ καὶ ἄφνου 1.

* **ἄφνιδιαζώ**, μέσ. ἄφνιδιαζομαι ἀμάρτ. ἄφνιδιαζομαι Κίμωλ. Νάξ. Ρόδ. Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἄφνίδια. Παρὰ Βλάχ. τύπ. φνιάζω. Πβ. καὶ μεσν. αἰφνιδιαζώ.

1) Μὲ καταλαμβάνει αἰφνιδίως πόνος εἰς τὴν ράχιν ἢ τὴν ὀσφύν ἐκ διαστροφῆς Κίμωλ. Νάξ. Σκῦρ.: Πῆγα νὰ στυῦν τσαι ἄφνιδιαστ'κα (στυῦν = σκύνω) Σκῦρ. 2) Ἐκπλήσσομαι Μύκ.: Ἐφ'ἄφνιδιαστ'κα ποῦ τὸν εἶδα. Συνών. ξαφνιάζομαι (ἰδ. ξαφνιάζω). 3) Πάσχω αἰφνιδίον κακόν Ρόδ.: Ἐφνιδιαστήκα καὶ τώρα δὲν ἤμπορῶ νὰ σηκωθῶ.

αἰφνιδιασμα τό, ἀμάρτ. ἄφνιδιασμα Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἄφνιδιαζώ.

Ἰσχυαλία ἐκ διαστροφῆς τῶν μυῶν: Ἐπαθα ἄφνιδιασμα τσαι δὲ μποροῦ νὰ σαλέψω ἀπ' τὸν πόνο τ'ς μέσης.

ἄφνίδιος ἐπίθ. πολλαχ. ἄφνίδιος πολλαχ. ἄφνούδιος Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. αἰφνιδίος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπίρρ. ἄφνω, ὅτε καὶ τοῦτο χαρακτηριστείον ὡς ἀρχ. ἀμάρτυρον.

1) Ἀπροσδόκητος, αἰφνίδιος ἐνθ. ἄν.: Αἰσχιστον κακὸ καὶ ἄφνιδιον! (ἐνν. νὰ σ' εὔρη. Ἀρά) Ἀμοργ. Καὶ κατὰ σύνταξιν προληπτικὴν: Ἐπέθαν' ἄφνούδιος (ἀπέθανεν αἰφνιδίως) Κεφαλλ. Συνών. ἀφώραχτος, ἄλλα συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπάντεχος 1. 2) Οὐδ. οὐς, αἰφνίδιος συμφορά, ἀπροσδόκητον κακόν Μύκ. κ.ά.: Τὸν βρήτσεν ἀφνίδιο Μύκ. Ὅπου νὰ σέ βρῇ ἄφνιδιο! (ἀρά) Νίσυρ. Συνών. ἄφνιδι, ἄλλα συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄξαφνιά.

ἄφνου ἐπίρρ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἄφου Νάξ. (Τρίποδ. κ.ά.) Ρόδ. Σύμ. ἄφου Νάξ. (Κορων.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἄφνου, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἄφνω.

1) Αἰφνης, ἀπροσδοκήτως ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἄφνου κατάφνου (ὅλως ἀπροσδοκήτως) Ἀπύρανθ. Ἄφου κατάφου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κορων. Ρόδ. Σύμ. Συνών. ἀκράφνου, ἄφνιδα, ἄλλα συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄπαξ 4 καὶ ἀρπάζω Α1 γ. 2) Ἄνευ εὐλόγου ἀφορμῆς, ἄνευ αἰτίας, παραλόγως: Ἐχαλούσανε τσοὶ ἄθρῶποι ἐτοὰ ἄφου κατάφου (ἐκ διηγ.) Νάξ. Τὸν ἐκαταπιάσθην ἄφου κατάφου Σύμ.

* **ἄφνούτσικα** ἐπίρρ. ἀφούτσικα Καπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἄφνούτσικος.

Πολὺ γρήγορα, τάχιστα.

ἄφοβα ἐπίρρ. κοιν. καὶ Πόντ. (Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἄφουβα βόρ. ἰδιώμ. ἀνάφοβα Βιθυν. κ.ά. ἀνέφοβα Θράκ. (Καλαμ. Μυριόφ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄφοβος. Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Πικατ. Ρίμ. 179 (ἐκδ. GWagner σ. 229) «λοιπὸν μὲ θάρος ἄφοβα ἐσίμωσα κοντά του». Περί τῶν τύπων ἀνάφοβα, ἀνέφοβα ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Χωρὶς φόβον, μὲ θάρος, μὲ τόλμην ἐνθ' ἄν.: Μιλῶ - περπατῶ ἄφοβα. Γυρίζει τὴ νύχτα ἄφοβα 'ς ἐρημίες. Κάνει τὴ δουλειά του ἄφοβα κοιν. || Φρ. Ἄφοβα ἐστάθα (δὲν ἐπιτοήθη) Τραπ. Χαλδ. Συνών. ἀνενητήρητα, ἀπόφοβα, ἀτρώμαχτα, ἀτρώμητα.

ἀφοβέριστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀφουβέριστους ἐνιαχ. βόρ. ἰδιώμ. ἀφοῖριστος Μεγίστ. ἀφοβέριγος πολλαχ. ἀφουβέριγος πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φοβεριστός < φοβερίζω. Τὸ ἀφοῖριστος κατ' ἀνομοιωτικὴν τροπὴν τοῦ εἰς ἰ παρὰ τὸ ο καθὼς καὶ ἀποδέλοιπος - ποῖ-λοιπος, τὸ αἶμα-τ' διμαν, φοβέρα-φοῖρα κττ. Ἰδ. NAnbriotis ἐν Ἀρχ. Θρακικ. Θησ. 6 (1937/40) 176.

1) Ὁ μὴ ἀπειλούμενος ἢ ἀπειληθεὶς ὑπὸ τινος πολλαχ.: Ἀφοβέριστα τὰ παιδιὰ δὲν ἤσυχάζουν Λεξ. Δημητρ. Δούλος ἀφοβέριστος δουλειὰ δὲν κάνει αὐτόθι. 2) Ὁ μὴ φοβούμενος, ἀτρόμητος, τολμηρὸς Ἡπ. Μεγίστ. — Λεξ. Δημητρ.: Παιδὶ ἀφοβέριγο Λεξ. Δημητρ. || Γνωμ. Περισσότερον ζοῦν οἱ φοβερισμένοι παρὰ οἱ ἀφοβέριστοι Ἡπ. Πρὸ πολλοὶ 'ναι - ν-οὶ ἀφοῖριστοι ἀπὸ τοὺς φοῖρισμένους Μεγίστ. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἄφοβος 1.

ἀφοβία ἡ, λόγ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀφοβίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀφοβία κοιν. ἀφουβία βόρ. ἰδιώμ. ἀφοῖα Κύπρ. ἀναφοβία ἀμάρτ. ἀναφουβία Λέσβ. κ.ά. ἀνεφοβία Ἡπ. κ.ά. ἀνιφουβία Ἡπ. κ.ά.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀφοβία. Περί τῶν τύπ. ἀναφοβία, ἀνεφοβία ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ.

Τὸ νὰ μὴ φοβῆται τις, θάρος, τόλμη ἐνθ' ἄν.: Ἐχει ἀφοβία ποῦ δὲ λέγεται. Μὲ τὴν ἀφοβία του τὰ κατάφερε κοιν. || Ποίημ.

Γύρισε 'ς τὴ μητέρα σου καὶ τρέξε 'ς τοὺς δικούς σου καὶ γλέντισε τὴ νεότη σου, χάρον τὴν ἀφοβία σου

ΚΠαλαμ. Φλογέρ. βασιλ.² 19.

ἀφόβιστος ἐπίθ. Κέρκ. κ.ά. — Λεξ. Γαζ. (λ. ἀκαταπίτοητος) Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φοβιστός < φοβίζω Ἄφοβος 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀφόβιστο παιδί Κέρκ. Ἀφόβιστο παλληκάρι Λεξ. Πρω.

ἀφοβόθεος ἐπίθ. ΙΠολυλ. Διηγ. 61 ἀφοόθεος Σύμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. φοβόθεος.

Ὁ μὴ φοβούμενος τὸν Θεόν, ἀνευλαβής, ἀσεβής. Συνών. ἀθεοτρομασμένος, ἀθεότρομος, ἀθεόφοβος 1, ἀντίθ. θεόφοβος, θεοφοβούμενος.

ἀφοβόκαρδος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄφοβος καὶ τοῦ οὐς. καρδιά.

Ὁ ἔχων καρδίαν ἄφοβον, γενναῖος. Συνών. καὶ ἀντίθ. ἰδ. ἐν λ. ἄφοβος 1.

ἄφοβος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) ἄφουβος βόρ. ἰδιώμ. ἄφος Κύπρ. Μεγίστ. ἀνέφοβος Θράκ. κ.ά.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄφοβος.

1) Ὁ μὴ φοβούμενος, ὁ μὴ λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὸν κίνδυνον, γενναῖος, τολμηρὸς κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κο-

